

Ο ΜΙΔΑΤ ΠΑΣΑΣ.

Ο μέγας τῆς Τουρκίας πολιτικός, Μιδάτ πασᾶς, εἶναι ἐκ τῶν μᾶλλον πεπαιδευμένων Τούρκων, καὶ τῶν μᾶλλον εἰς τὰ οἰκεῖα προσκεκολημένων. Ἐζησεν ἐν Λονδίνῳ, Παρισίοις, Βιέννη καὶ Ιταλίᾳ. Καίτοι δὲ ἐν νεαρῷ ἔτι ἡλικίᾳ, εἶναι ἐξ ἑκείνων τῶν Τούρκων οἵτινες πολλὰ εἰργάσαντο. Θεωρεῖται μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν τοῦ ὁντότερού του πατριώτης, ἐξέπληξε δὲ πολλάκις τοὺς περιγητὰς εὐρωπαῖους διὰ τινων ἐκ τῶν παρατηρήσεών του. Εἶπε λ.χ. τῷ λόρδῳ Shalburne — «Λαλεῖτε μετ' ὄργης διὰ τὸ χριστιανικὸν αἷμα τὸ χυθὲν ἐν Βουλγαρίᾳ, καλῶς δὲ πράττετε διὰ τοῦτο. Ἀλλὰ διατί; Ἡ γῆλια δὲν ἀπέρριψεν οὐδὲ ἐστιγμάτισε τοὺς ἀθλίους ἑκείνους οἵτινες ἔχουσαν ποταμὸδὸν τὸ μουσουλμανικὸν αἷμα ἐν ταῖς Ἰνδίαις!» Ο πρωτεργάτης τοῦ Οθωμανικοῦ συντάγματος, καὶ χθίζει τε καὶ πρωΐα δικτάτωρ, πεσὼν ἀρτίως εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ κυριάρχου του, ἐξέπεσε κατ' αὐτὰς τῆς ἔξουσίας ὑπερώριος γενόμενος.

ΙΩΣΗΦ ΧΑΓΔΑΝ.

Ἐν τῇ κώμῃ Ρορώ, πλάνστον τῆς Βιέννης, κατώκει, πρὸ ἑνὸς αἰῶνος, εἰς πτωχής ἀμαξηλάτης μετά τῆς συζύγου του. Αργά συζευχθέντες εἶχαν ἐνα μόνον υἱόν, παιδίον ἀκόμη, καλούμενον Ιωσήφ.

Ο ἀμαξηλάτης, καθόδι ὀλόνης Βοημός, ἦτο μέχρι βάθους ψυχῆς μουσικός, καὶ ἐπειδὴ εἰς τὴν νεότητά του εἶχε μάθει νὰ παιζῇ δίκιον τὴν κιθάραν, ἡ μεγαλητέρα του εὐτυχία ἦτο κατὰ τὰς ἐσπέρας τῶν Κυριακῶν καὶ τῶν ἀλλων ἑορτῶν, νὰ συνοδεύῃ τὴν σύζυγόν του, ἥτις ἐψήλλε λίαν εὐχάριστα. Τότε δὲν ήταν των Ιωσήφ, ἀπὸ τὰ πρώτα του μάλιστα ἔτη, ἥνοῦτο εἰς τὸ ἄσμα, καὶ λαμβάνων δύω τεμάχια

ξύλου, τὰ μεταχειρίζετο ὡς βιολίον, ἀξιῶν οὔτω γὰρ κάμη τὸ μέρος του εἰς τὴν οἰκογενειακὴν συναυλίαν.

Ἐν Χεμβούργῳ, τὴν μᾶλλον πρὸ τὸ Ρορώ γειτνιάζουσαν πόλιν, ἔζη ἐξάδελφός τις τοῦ ἀμαξηλάτου δόστις ἐπαίζει τὸ ὄργανον τῆς ἐκκλησίας, ἥν δὲ καὶ διδάσκαλος τῆς μουσικῆς. Οὗτος ἦλθε γὰρ ἐπισκεφθῆ τὸν ἐξάδελφόν του ἐν τῷ χωριῷ, διπλάσιον λόγον ὑπῆρξε λίαν εὐτυχῆς διὰ τὴν τιμὴν τῆς ἐπισκέψεως ταύτης. Κατὰ τὴν ἐσπέραν, διδάσκαλος τῆς μουσικῆς, ὑπομνήσας μὲν εὐγενῆ τρόπον, διτιὸν ἐξάδελφος καὶ ἐξαδέλφη του ἵσαν ὡσαύτως μουσικοί, ἀπήτησε γὰρ τοὺς ἀκούσηρι. Τοὺς ἦκουσε μετὰ προσοχῆς ἐποίησε δ' αὐτῷ μεγάλην ἐντύπωσιν ὁ τρόπος τοῦ μικροῦ Ιωσήφ, συνοδεύοντος τοὺς γονεῖς του μὲ τὸ αὐτοσχέδιον βιολίον του, καὶ κινούντος κανονικῶς τὸν πόδα διὰ νὰ κρατῇ τὸν χρόνον τῆς μουσικῆς. Τὴν ἐντύπωσίν του ταύτην ἐδήλωσεν ἀμέσως εἰς τὸν πατέρα του εἰπὼν αὐτῷ, διτιὸν εἶχεν ἀναμφιθόλως ἀξιοσημείωτον διὰ τὴν μουσικὴν κλίσιν, καὶ τῷ ἐπρότεινε γὰρ παραλάβη αὐτὸν μεθ' ἑκατούρων εἰς τὴν πόλιν ἵγα σπουδάσῃ τὴν τεχνὴν του. Ο ἀμαξηλάτης τὸν ἦκουσε μελαγχολικῶς καὶ ἀπήντησε, διτιὸν πάμπτωχος καὶ δὲν ἤδυνατο νὰ πληρώνῃ δόσω, δήποτε καὶ ἀν τὸ μικρὰ ἡ πληρωμή.

— «Ο! ἐάν ἦναι τοῦτο, ὑπέλασεν δὲ ἐξάδελφος, μὴ ἀνησυχήτε, δώσατε μοι τὸ παιδίον καὶ δὲν θάτο μετανοήσητε ποτέ.

Οἱ γονεῖς, ἀμεριμνῶντες περὶ αὐτῶν, καὶ μὴ θελήσαντες γὰρ συλλογισθῶσιν πολὺ τὸ κείνον ὅπερ ἡθελε τοῖς προξενήσῃ τὸ φίλτατόν των, δταν ἤθελε τοὺς ἐγκαταλείψει, ἀπεφάσισαν γὰρ τὸ ἀφήσωσιν ν' ἀναχωρήσῃ.

Ο ἐξάδελφος κατὰ βάθος ἦτο ἀξιόλογος ἄνθρωπος, ἀλλ' ἦτο ζωηρός καὶ θυμώδης, καὶ ἐν θυμῷ καθιστατο ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Ἐδίδαξε τὸν Ιωσήφ γραφὴν, ἀνάγνωσιν καὶ ἀριθμητικὴν, ὡς ἐπίσης τὴν φωνη-

